

PAJZS PÁL:

DIADALMAS VASÚT.

Vasutat építnek fiatal kezek:
Mállik a hegy,
Durrán a dinamit:
"Titó a miénk,
Mink az övéi..."
Zengik a vértlátott hegyek.

Itt betonátjáró, ottan alagút,
Őszzagú erdők,
Ködormos sziklák;
»Kevés a víz...«
»Éjjel hideg van...«
De meglesz, meglesz a vasút!

És menetelnek. Oh, nem úgy mint azok,
Nem puskával, bombával,
Hitlerfrizurával —
Csákány a vállukon
És Lenint citálják,
Igy győzetnek le a gazok,

Igy győzetnek le a mult árnyai,
A véres hegyeknek látomásai,
És a suták,
A buták
Csak lesik szájtátva,
hogy nőnek a jövő időknek szárnyai.

Itt állok velük, mellettük s nézem.
Szeretnék ismét huszéves lenni;
Bátran és tisztán
Csákánnyal ennek a hegynek menni,
Mert itt világ épül;
Ezt látom és érzem.

Lehull a nap és este lesz,
Susog az erdő, száll a harmat,
Itt csend és csend —
halk dal zümmög odább —
Messziről hallom az őrszem hangját:
"Áll!... Ki vagy?... Tovább!"
Igen,
Tovább...
Tovább!